

This is the tenth bulletin to be published by A Tale of A Tub— a non-profit institution for contemporary art and culture located in the former washhouse and bathhouse of the Justus van Effencomplex in Spangen, Rotterdam. Our quarterly bulletins are published to accompany each major project and act as a home for our writing program, through which writers from a range of professional backgrounds write a text that speaks to what we currently have on show.

Visit us in person at Justus van Effenstraat 44, 3027 TK Rotterdam, or online at www.ataleofatub.org.

Dit is het tiende bulletin gepubliceerd door A Tale of A Tub – een non-profit instelling voor hedendaagse kunst en cultuur gevestigd in het voormalige washuis en badhuis van het Justus van Effencomplex in Spangen, Rotterdam. Onze driemaandelijkse bulletins worden gepubliceerd bij elk groot project en dienen als thuis voor ons schrijfprogramma, waarbij schrijvers met verschillende professionele achtergronden een tekst schrijven die aansluit bij wat we op dat moment tentoonstellen.

Bezoek ons persoonlijk op Justus van Effenstraat 44, 3027 TK Rotterdam, of online op www.ataleofatub.org.

ANNA DAUČIKOVÁ
UPBRINGING BY TOUCH, 1996

T A L E
OF A
T U B.

Scent as the Last Refuge of Affection
by TILLY LAWLESS

There’s a certain angle, a kink of my right wrist, that brings a sharp pain and a reminder of the four years of hand jobs I eked out in the early hours of the morning, to dicks that were reluctant to come and coked-up men that were insistent they did. It hits me when brushing my hair, when writing a text, when turning the steering wheel of my car. There’s a certain feeling in my pussy, a particular over-ripe fecundity, that bodes the beginning of thrush, that I can sense midway through sex, midway through a thrust even, and know that I no longer have the iron resilience that I once had before ten years of brothel work, know that my halcyon days of taking thirteen men back-to-back with barely a whimper have passed. There’s a certain quiver in my knees, a grating of bone upon bone, that comes when I wear heels, that makes me ease slowly into a squat, and not move with the complete sense of power and immortality that I once did, up and down the skinny stairs of terraces, with no thought for the unseen dips beneath carpets because I trusted in the strength of my joints which I now know was partly youth.

I don’t miss most of the things that came with the concentrated physical labour of shift work, I prefer the setup I have now, the buffer of time between bookings, the proper showers between clients, not having a residue of sweat and massage oil and dried discharge on the lingerie that I wear consecutive days in a row, not having to sit in artificial light for hours at a time bemoaning the quiet and feeling I was wasting my life. There are moments though, when I could be doing absolutely anything at all, that an intense yearning for the knock shops of my past comes upon me, and I wish to be back there with an acuteness that makes no sense, and arises from the scents that I once so despised—that is, the smell of cum, cleaning products, dryer fluff from threadbare towels and coconut oil. These were once stench to me, and now, with the patina of distance and nostalgia, they’ve become aromas, that make me miss something I wasn’t even aware of missing (and don’t know if I really do). I long to be back upon the frayed drop sheets of my twenties, see again the patches of mould upon the ceilings that become familiar and friendly faces to me after parsing them over the shoulders of clients in missionary, reading the walls in the same way I read the timber floors of my childhood home, finding fun in solitude even whilst a person was inside of me.

Sometimes I am visited also by the scent of an ex, and my body longs for them in a way I haven’t felt since the honeymoon stage, something long dead and buried exhumed by smell. My first girlfriend in high school often had a slight damp to her clothes, the result of being a surfer in a muggy clime, and if I catch that upon someone I remember calf love and the countryside along with it. A shirt I left unwashed, gifted to me by a crush, reminds me of infatuation, a limerence long outlived by the perfume she sprayed it with. It makes me wonder about the memories that I am inadvertently storing now, across all aspects of my life, but especially from my work life and romantic life, as they seem more transitory and changeable than my friendships. My life is littered with the husks of people I was once into, and places I once formed my calendar around. My current cynosure, whose hair I like to bury myself in so as to take away some of her on my

skin with each leave taking, and who I beg to come in my mouth so I have some upon my tongue as well, taste simply an extension of and heightening of that treasure of fragrance, will haunt me in ways I cannot yet fathom or predict, a remnant much like bone shard or sediment, but sweeter.

Tilly Lawless is a queer, Sydney-based sex worker, writer and (sometimes) performer. Her first book, *Nothing But My Body*, was published in 2021 and her second, *Thora*, was published in 2024. She is a regular contributor to both *Prospect Magazine* and *New World Magazine*.

Geur als laatste toevluchtsoord van genegenheid
door TILLY LAWLESS

Er is een bepaalde hoek, een knik in mijn rechterpols, die een scherpe pijn veroorzaakt en me herinnert aan de vier jaar dat ik in de vroege ochtenduren handjobs gaf aan pikken die niet wilden klaarkomen en coke-snuivende mannen die erop stonden dat ze dat wel deden. Ik voel het ineens als ik mijn haar borstel, een berichtje typ, of aan het stuur van mijn auto draai. Er is een bepaald gevoel in mijn kut, een soort overrijpe vruchtbaarheid, die het begin van een schimmelinfectie aankondigt, wat ik halverwege de seks al voel, zelfs halverwege een stoot, en waardoor ik weet dat ik niet langer de ijzeren veerkracht heb die ik ooit had, vóór tien jaar bordeelwerk; dat mijn glorie dagen waarin ik der tien mannen achter elkaar kon nemen zonder een kik te geven, voorbij zijn. Er zit een zekere trilling in mijn knieën, een schuren van bot op bot, dat opkomt wanneer ik hakken draag, waardoor ik langzaam door mijn knieën zak en niet meer beweeg met hetzelfde gevoel van kracht en onsterfelijkheid als vroeger, toen ik de smalle trappen van rijtjeshuizen op en af liep, zonder na te denken over verborgen holtes onder tapijten, omdat ik vertrouwde op de kracht van mijn gewrichten, waarvan ik nu weet dat die deels te danken was aan mijn jeugdigheid.

De meeste dingen die bij het zware fysieke werk van shifts draaien hoorden mis ik niet. Ik heb liever mijn huidige situatie: de ruimte tussen afspraken, echt kunnen douchen tussen klanten door, geen resten van zweet, massageolie en opgedroogd vocht in lingerie die ik dagen achter elkaar draag, en niet urenlang in kunstlicht hoeven zitten terwijl ik de stilte vervloek en het gevoel heb dat ik mijn leven verspil. Er zijn echter momenten—wanneer ik letterlijk met van alles bezig kan zijn—dat een intens verlangen naar de peeskamers uit mijn verleden me overvalt, een verlangen om er weer te zijn dat nergens op slaat en voortkomt uit de geuren die ik destijds zo verafschuwde – de geur van sperma, schoonmaakmiddelen, pluisjes uit versleten handdoeken en kokosolie. Ooit waren deze geuren stank voor mij, en nu, met de patina van afstand en nostalgie, zijn het aroma’s geworden die me doen verlangen naar iets waarvan ik me niet eens wist dat ik het miste (en waarvan ik niet weet of ik het echt mis). Ik verlang terug naar de versleten bedlakens van mijn twintiger jaren, naar de schimmelplekken op de plafonds die vertrouwde en vriendelijke gezichten voor me werden nadat ik ze over de schouders van klanten in missionarishouding bekeek, om de muren te lezen zoals ik de houten vloeren van mijn ouderlijk huis las, plezier te vinden in eenzaamheid, zelfs terwijl er iemand in me was.

Soms word ik ook verrast door de geur van een ex, en dan verlangt mijn lichaam naar die persoon op een manier die ik sinds de huwelijksnacht niet meer heb gevoeld, iets dat lang dood en begraven was, maar nu door de geur weer tot leven komt. Mijn eerste vriendin op de middelbare school had vaak een licht vochtige geur in haar kleren, het gevolg van surfen in een vochtig klimaat, en als ik dat bij iemand ruik, denk ik meteen terug aan de die jeugdliefde en het omringende landschap. Een shirt dat ik ongewassen heb bewaard, gekregen van iemand op wie ik verliefd was, herinnert me aan de roes van verliefdheid, een gevoel dat al lang is verdwenen terwijl haar parfum er nog in zit. Ik vraag me af hoeveel herinneringen ik nu onbewust bewaar, in alle facetten van mijn leven, maar vooral

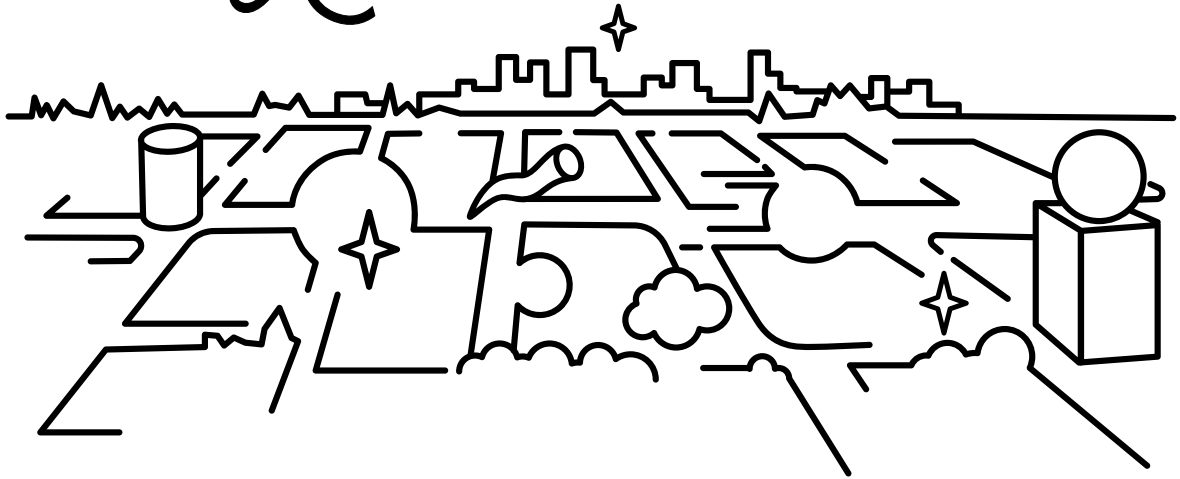
in mijn werk en liefdesleven, omdat die vluchtiger en veranderlijker lijken dan mijn vriendschappen.

Mijn leven is bezaaid met overblijfsels van mensen op wie ik ooit verliefd was, en plaatsen waar ik ooit mijn agenda omheen plande. Mijn huidige stralende middelpunt, in wiens haar ik me graag begraaf om bij elk afscheid iets van haar op mijn huid mee te nemen, en die ik smeeek om in mijn mond te komen zodat ik ook iets van haar op mijn tong heb, smaakt als een verdieping en versterking van die schat aan geur, en zal me achtervolgen op manieren die ik nog niet kan bevatten of voorspellen, een overblijfsel dat veel weg heeft van een botfragment of sediment, maar dan zoeter.

TILLY LAWLESS is een queer sekswerker, schrijver en (soms) performer uit Sydney. Haar eerste boek, *Nothing But My Body*, verscheen in 2021 en haar tweede, *Thora*, in 2024. Ze schrijft regelmatig voor zowel *Prospect Magazine* als *New World Magazine*.

a
ts
on
en

Tangents.art

Art Reviews & Writing

photobookstore.nl

visit our showroom:
friday and saturday 14:00-18:00
1e pijnackerstraat 140b rotterdam

webshop for photography books

Want to advertise something in the next issue? The space is yours (for free)! Write to info@a-tub.org to reserve it.
Wil je iets adverteren in het volgende nummer? Er is ruimte (gratis)! Stuur een bericht naar info@a-tub.org om te reserveren.